

කපෝත ජාතකය

තවද කරුණාවට ආකාරවූ තිලෝගුරු බුදුරජානන් වහන්සේ ජේතවනාරාමයෙහි වැඩ වසන සමයෙහි එක් ලෝහි භික්ෂු කෙනෙකුන් වහන්සේ අරහයා මේ ජාතකය දක්වන ලද.

ඒ කෙසේද යත්

ලෝහි භික්ෂුන් වහන්සේ සර්වඥයන් වහන්සේට පානා සැබෑද මහණ තා ලෝහිව වාසය කරන්නේ යයි විවාළ කල්හි සැබෑව ස්වාමිනි මං ලෝහිව වාසය කරන්නේයයි කීය. සර්වඥයන් වහන්සේ එපවක් දැන වදාරා දැන්මතු නොවෙයි පළමුත් ලෝහිව බොහෝ දුඃඛයට පැමිණියේයයි වදාරා ඒ කෙසේදැයි ආරාධිත වූ සර්වඥයන් වහන්සේ ඉකුත්වක් දක්වා වදාළ සේක.

ඒ කෙසේද යත්

යටගිය දවස බරණැස් නුවර බුන්මදන්ත නම් රජ්ජුරුකෙනෙකුන් රාජ්ජය කරණ සමයෙහි බෝධිසත්වයෝ පරෙවි ව ඉපද බරණැස් සිටානන්ගේ මුළුතැන් ගෙයි අරක්කැමියා පක්ෂින් පිණිස සාල්ලක් ඉදිකොට බැඳ එල්වාලීය. බෝධි සත්වයෝත් ඒ සාල්ලෙහි වාසය කරන්නාහ. එතනට කවුඩෙක් අවුත් බෝධිසත්වයෝත් ඒ සාල්ලෙහි වාසය කරන්නාහ. එතනට කවුඩෙක් අවුත් බෝධි සත්වයන් හා එක්ව වාසය කෙරෙමි යි කියා එක්ව වාසය කරන්නේය. එක් දවසක් මුළුතැන්ගට බොහෝ දඩ මස් ගෙනාහ. ඒ දඩමස් කවුඩු දැක ඒ මාංශ ලෝභයෙන් කොයින් නොගාසින් ඉඳ බොහෝ දුක්විදිනේය. බෝධිසත්වයෝ ගෝවර භූමියට යන්නාහු තොපින් ගොදුරුකන්ට එව එක්වයම්හයි කීහ. කවුඩු කියන්නේ ඊයේ මා කෑ ගොවර අජීර්ණව තිබූ හෙයින් මම ගොදුරු කන්ට නොයම් ස්වාමිනි නුඹ වහන්සේ වඩිනේ යහපතැයි කීය. යහපතැයි කියා බෝධිසත්වයෝ ගෝවර භූමියට ගියාහ. කවුඩු ගාථාවකින් කියන්නේ අසත්පුරුෂවූ පරෙවිය මෙතනින් පලාගියේ යහපතැයි මාගේ අභිප්‍රානුකූල පරිද්දෙන් මාංශ අනුභවකෙරෙමි යි සිතා උන්කලට අරක්කැමි දඩමස් විශේෂ කොට පිස නිවෙන්ට මුඩම්වල ලා තිබූ තමාගේ ශරීරයේ දාහ නිවන නියායෙන් දොර ගොසින් සිටියේය. කවුඩු අරක්කැමියා දොරට පලාගිය නියාව දන මුඩම මතුපිට උන්කලට මුඩම ක්‍රීං යන ශබ්ද විය අරක්කැමි ඒ ශබ්දය අසා මුළුතැන්ගෙට වැඳ බැඳකලට කවුඩු මුඩුම පිට උන්නේය. අරක්කැමි කවුඩා අල්වාගෙන ශරීරයේ ලෝම උදුරා මුදුනේ කුඩුම්බියක් තිබා ශරීරයේ මිරිස් එනු දුරු සිධිගුරු ආදීවූ දාහදෙය ගල්වා කිලෝගෙණගලා කැබිලිත්තක් විද කරබැඳ එල්වා සාල්ලට දමීය. බෝධිසත්වයෝ ගොදුරු අනුභවකොට අවුත් කවුඩානන් වැඳහොත් සැටිය දුක කවුඩානන් ලජ්ජාකරණ පිණිස කියන්නාහු කොක්ඛේනුව අපගේ කවුඩානන් වාසය කරණ තැන තොප වාසයකරන්ට කාරණා නොවෙයි කියන්නා එවිට කියන්නේ සබඳ මට මෙසේවූ දුකක් පැමිණි තිබූ ගමනේ නුඹ වහන්සේ මට නින්දාකරන්ට කාරණා නොවෙයි කියන්නා බෝධිසත්වයෝ කියන්නා තොප ශරීරයේ සඳුන් ගාගෙණ පලදනාවකුත් පැලඳගෙන අවුත් උන්හෙයින් කොයිරට ගොසින් ගෙණා පලදනාවෙක් දෝහොයි සිතා කී පමණක් විනා තොපට වෙහෙසන්ට නොවෙයි කීහ. එවිට කවුඩු කියන්නේ මේ මාලාවත් පලදනාවත් මේ ශරීරයේ ගෑ හඳුනුත් නුඹ වහන්සේගේ පසම්තුරන්ටත් නොවේවයි කියා කෙදිරි ගගා වැදඹත් තැනැත්තවුගේ ප්‍රාණය නිරුද්ධව ගියේය. බෝධිසත්වයෝ කියන්නාහු අප මෙතන ඉදිමෙන් සැකවෙයි කාරණාවෙයි කියා ඔබ්බට ගොසින් වාසය කළාහයි වදාරා වතුස්සත්‍යය ප්‍රකාශකොට මේ කපෝත ජාතකය නිමවා වදාළසේක. වතුස්සත්‍යය දේශනාවගේ කෙළවර ලෝහි භික්ෂුන් වහන්සේ සෝවාන් වූසේක. එසමයෙහි කෘෂ්ණ කවුඩා නම් මේ භික්ෂුහුය. එසමයෙහි පරෙවිව උපන්නෙමි බුදුවූ මම ම යයි වදාළසේක.